

երեք մասին՝ այդ գերագոյն եզրկտական
 զահր բազմեր են, բաղդով կամ քաջու-
 թեամբ, օտարաց մէջ, օտարացեալք ի հայ-
 րենի հաւատոց, բաց ի Վահրամայ. մինչ
 ի նմին ժամանակի (ԺԲ դարու) իրենց գրա-
 ւած երկրին գրեթէ սահմանակից երկրի
 (Կիլիկիա) մի մէջ, հաւատարիմ ազգակիցք
 (Ռուբինեանք) Տօրոսի քարուտ կողերը մա-
 գըլցելով՝ ոտն առ ոտն առաջ անցան, իջան
 կռուելով ու կորզելով և լեռ և դաշտ և ծով,
 և կանգնեցին իրենց տուն և տէրութիւն.
 և երկար տարիներ Սալահատինի յաջորդ
 քուրդ և մէմլուք սուլտանաց հետ զործակ-
 ցութիւն ունեցան՝ բարեկամաբար և թշնա-
 մաբար. որոց՝ վերջապէս նուազած և նը-
 ւաճուած՝ թողին իրենց ոսկիներով և ոս-
 կորներով լի և դատարկ երկիրը. բայց թէ
 հօն և թէ դուրսը՝ թողին նաեւ մշտալուր և
 հեշտալուր համբաւ մի. մինչ այդ ընդվզեալ
 վզըրկաց անուանքն՝ հազիւ նշմարուին ի
 գիրս. և թէ քրքրեն զմիտս, ոչ գրգռեն
 զսիրտս. նա և տխրախառն զարմանք մ'ազ-
 դեն, երբ միաժամանակ և իբր ի միում
 թատեր, դէմ ընդ դէմ երեւին՝ այն Միջա-
 գետաց և Կիլիկիոյ Հայ իշխանք՝ ձեռնտուք,
 և այդ վզուրկըդ՝ հակառակողը խաչա-
 կրաց։ Պատմիչք և երգիչք յետնոցս՝ հարկ
 էր որ յիշէին անոնց անունը կամ գործն